

Nedokončená

Beáta Dubasová

Stratila som zmysel pre hodnotu vecí.
Koľajnice zvyku odvliekli ma inam.
Na poschodí citov, kým sa neosmelím,
Čakám na odvahu, konečne byť iná.

Zaprášené bozky vyzerajú skvelé,
Ako naše sľuby stratili už pôvab.
Pokazený výťah sladko vo mne drieme.
Pohyb ktosi dávno iba nafilmoval.

Vynašli sme vesmír, ťaží nás na pleciach.
Zrazu je nám malý, ako nikdy predtým.
V rukách máme kódovanú úctu k veciam,
Mať dostalo prednosť pred úsmevom kvetín.

(Ta ta ra ra rau ra, ta ra ra rau ra, ta ra ra rau)

(Ta ta ra ra rau ra, ta ra ra rau ra, ta ra ra ra ta ta ta)